

Titel: Den henrettede Johan Friderik Struensees allersidste Sørge-Suk til et fortørnet Rige. Skreven af ham selv Dagen førend hans Henrettelse den 27 April Aar 1772. og efter nogle Venners Begiering med Tilladelse overleveret til Trykken.

Citation: "Den henrettede Johan Friderik Struensees allersidste Sørge-Suk til et fortørnet Rige. Skreven af ham selv Dagen førend hans Henrettelse den 27 April Aar 1772. og efter nogle Venners Begiering med Tilladelse overleveret til Trykken.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 6*, J.R. Thiele, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_006-shoot-workid2_006_030.pdf (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 6

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

[↩](#)

Den henrettede Johan Friderik Struensees allersidste Sørge-Suk til

et fortørnet Rige.

Skreven af ham selv

Dagen førend hans Henrettelse

den 27 April Aar 1772,

og efter nogle Venners Begiering

med Tilladelse overleveret til Trykken.

Kjøbenhavn, Trykt og findes tilkiøbs hos Joh. Rud. Thiele, boende i store Helliggeiststræde.

[2](#)

X! biuioth*;a

W (REGA j^LJ AEN IENSIS«

[3](#)

Med hvilken stor Blusel maae jeg ikke nu fremstille mig som et Offer for et heelt Folk. — Den Følelse jeg har af mine egne Nedrigheder, er ikke det eneste, som slide i mit Hierte. Det forekommer mig, ligesom jeg hører Millioner Forbandelser. Ømhed over min Siebne rører vel kun faa danske Hierter. Ja! ak! ja! jeg maa hensmelte i Vemodighed over de Bebreidelser, som de med Rette gjøre mig. Havde jeg tusinde Liv, da burde jeg være villig til at ofre dem, for at tilfredsstille en Staat, som jeg med min Frekhed har sat i den yderste Forvirrelse. Min flygtige Siel eftertænkte fielden grundig sine Forsæt; jeg

[4](#)

indsaae aldrig Følgerne i deres fulde Lys; ligesom det første letsindige Begreb var, som jeg fattede om en Ting, ligesaaledes fæstede jeg og Tanke om den. Vanskelighederne og det Besværlige i at udføre de Planer, man gav mig, dem overveiede jeg aldrig. Ingen Tanke, som kom mig til at blive frygtsom for mig selv fik Lov til at hvile i min Siel. Jeg udrydede reent alle de skrækkende Billeder, som Historien, om andre fældede Stats-Ministre, stillede mig under Øjne. Jeg overvejede ej, hvor vanskeligt det var Hiin store Griffenfelt, at undgaae Adelsmændenes Avind; jeg aldrig troede, at komme i minste Ligning mod ham og derfor fik jeg de Banemænd, jeg frygtede for, ved Lejlighed, giort usynlige. O! forbandede Øjeblik! da jeg ikke kunne adlyde hiin store Minister, og tage Raad af ham til at vegre mig, for den Lykke, som vinkede ad mig ved det danske Hof. En kaald Gysen væltede sig igiennem mit Blod, da jeg hørte hans trofaste Ord; men jeg troede at det var Avindsygdum, der talte igiennem hans Mund og glemte snart mine Anelser. Min Forstand var alt forsnever til at fatte de store Staatsmaximer; men jeg troede at mine Smigrere ledte mig paa den rette Vej til at vinde Ære, Kierlighed og Høiagtelse hos de danske; men jeg har nu erfaret det som er tvertimod. Ach hvor dumdristig var

[5](#)

jeg ikke da jeg ville underkaste mig Regieringens Vanskeligheder. Den Høiagtelse Almuen har for Adelsmandene, som ere bestemte til hele Æresposter, den foraarsager, at Folket mere taalig og taus overbærer med deres Feiltagelser; men ak! betænker eder, vrede Danske! hvo skulle, vel have indgivet mig de rette Grunde til den danske Stats lyksaligheds Befordring. Nationens Karakterer kiendte jeg ikke og ingen vriste sit Venskab mod mig i at giøre mig de Handlings-Regler, som, var mig saa ubekient og saa nødvendige i den Post jeg var. Dersom den Guds frygt, jeg kunne have arvet efter min Fader havde regieret mit Hierte, saa kunne jeg og have regieret mig selv paa Dydens og Helligheds Vei. Saa kunne jeg og have trøstet mig ved min Uskyldighed, skiønt min Uslebenhed havde kommet mig til mange Staatsforbrydelser; men ak! nu brydes mit Hierte af Sorrig, for alle de Overtrædelser, som jeg finder mig skyldig udi. Hævnens Lue brænde over mit Hoved, og Angest har bespendt min Siel. Kunne Forførelsen forringe mine Misgierninger, ak! saa maatte I ansee en Døende forført med veemodige Øine; men nei! havde Religion giort mig uryggelig fra Dydens Fodspor, saa havde jeg ikke forfeilet, da jeg greb efter lyksalighed paa Jorden, Forlader! ja forlader for evig, ædle Danske!

eders

[6](#)

eders udsonende Misgierningsmand. Min Død, min Skam, mine sønderhuggede Lemmer kan ikke forsone eder den Uret jeg lod eder vederfares; lader da Naade gaae for Ret, og hader ikke længere et ulykkeligt Medmenneske, ja den allerulyksaligste og meest syndsfulde, som Jorden nogensinde har baaret. Forestiller eder vor store Forsoners ømme Hierte til mig og alle Syndere. Paa Korset raabte jo han, den evige Gud, forlad Folket, thi det veed ei hvad det giør. Eders Suk være da tilgivende og ikke længere raabende om Hævn; — Betænker, at Syndens Forblindelse hos mig var Aarsag, at jeg ei heller sandsede mere hvad jeg gjorde. I, ædle Menneskevenner, som Lærdom og Dyd gav følelige Hjerter! eder vil jeg, førend min Henrettelse, give et Skilderi paa min Siels Forfatning. Eder vil jeg glæde ligesaa meget, som jeg har bedrøvet, med at forvise eder om den salige Forandring, som Guds Aand har virket hos mig i mit Fængsel. Jeg nægter ikke, at et smigrende Haab i Førstningen, qvalte de livsalige Frugter, som Enligheden i mit Fængsel ville have beriget mig med; men efterat min vankelmodige, forsørgede og jammerfulde Siel, var bleven mat af at hente Trøst, der hvor ingen fantes, saa begyndte jeg, lidt efter lidt at komme ind paa mig selv. De første gode Følelser opvakte en

[7](#)

qualmende Vemmelse for alt det spillende Hofvæsen, som tilforn saa meget havde fortryllet mig. Jeg overveiede med Græmmelse mine Handlinger og befandt mig skyldig i de Misgierninger som ingen af mine jordiske Dommere have overtudet mig om. Der opkom en Brand i mit Hierte, som var utaaligere end nogen sandelig Ild; men gav mig dog en Slags Liise i min Siel, som lignede en, Hiigen efter noget, som jeg manglede; men endnu vidste jeg ei hvori denne Mangel bestod. Bibelen blev da min livsaligste Tidsfordriv, den gav mig mange føde Fortrøstninger; indtil Guds Herligheds Glands til sidst skinnede i min hele Siel. Nu blev jeg overbeviist om, at min Frelser allene var den rige Trøstes Kilde, som jeg forgieves ved mange fremmede Udsigter havde sigt. Den Angest som før truede mig, blev forvandlet til en varig Roe; — min Sorrig svant, ligesom Glæden i min Jesu tiltog; min Vankelmodighed bortede sig, da jeg blev befæstet i min Saligheds Klippe; nu frygtede jeg ikke for andet, end for at henfalde igien til aandelig Dorskog Lunkenhed i min Frelseres Kierlighed. Stolthed gjorde mig før bekymret; men nu udbredte Ydmyghed sin Vederqvegelse over mit ganske Væsen. Jeg vil ikke nu have unseet mig for at giøre en offentlig Afbigt for alle Mennesker. Min Skriftefader gav mig Bøger! som op-

[8](#)

lyste min Forstand i Religionen, hvis sande Grunde tilforn vare mig næsten ganske fremmede. Hans dybe Indsigter opløste mange Tvivl for mig, og jeg fandt den hæftigste Glæde i denne Forfatning; ja den smagte mig langt sødere end de Forlystelser, som jeg for higede efter allene, for at beroelige Nagene af næst foregaaende Vellyster. See, ædle Siele! maa I ikke rakke Jesu Trofasthed, at jeg med Sandhed kan glæde eder i disse Tilstaelser over mig selv.

Men ak! mit hele Væsen skielver, naar jeg tænker paa min forestaaende Død. Jeg veed at min Forløser lever; men føler dog intet af det Heltemod, med hvilket mange stirre Døden i Møde. Den ubekientde Tilstand, hvori jeg skal oversættes, opvækker vist vexelviis Zitren og Bæven i min Siel. Jeg forlader en ond Verden, som besmittede og forlokkede mig, og min Konges Naade gav mig en saa lemfældig Død, at jeg ei har nødig at mishabe ved mine Smerters Utaalmodighed. — Farvel tusindgang lyksalige danske Folk! eders Lyksalighed blive ligesaa mange Gange fordoblet, som jeg har foraarsaget eder Sukke og Misfornøielser. Himmelen beskierme min milde Konge, og give ham Raadgivere, som ikke forblindes af Higen efter egen Fordeel. — Gid mit Exempel afssrække Fripostighed at nærme sig Thronen, og gid min Bøn formaae saa meget hos christne Hjerter, at de anraabe Gud for mig om min Frelseres Styrke i min Død, og Hvile i hiin Evighed, som viiser mig en evig uforvisnelig Krone. — Hist skal vi skue hinanden for Guds Dom og Jesu Retfærdighed omhyller mig. Amen!

